

Anna-Katri Räihä

MEN**LIPPU**
KAIKKIALLE

Yksinmatkaajan käsikirja

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Anna-Katri Riihä ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 9978-951-1-49261-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Sisällys

Johdanto	7
1. Häämatkan sijaan määmatkalle	
Thaimaa, helmikuu 2012	15
Kuinka saada rohkeutta lähteä ensimmäiselle soolomatkalle? ...	33
2. Seikkailu kutsuu	
Ruanda, kesäkuu 2013	41
Miten valita matkakohde, reitti, majoitus ja matkanjärjestäjä? ...	53
3. Kun reissu-unelmat eivät jätä rauhaan	
Etelämanner, tammikuu 2017	65
Mitä käytännön asioita ottaa huomioon matkalle lähtiessä?	85
4. Oravanpyörästä pakomatkalle	
Panama ja Kolumbia, tammikuu 2019.....	99
Kuinka saapua kohteeseen ilman säättämistä ja selviytyä yöstä hostellissa?	121
5. Mustavalkoinen maailma	
Syyria, maaliskuu 2020	131
Kuinka olla tiedostavampi matkailija?	151
6. Sit mä meen	
Afganistan, toukokuu 2021	167
Miten huomioida turvallisuus soolomatkailla?	191
7. Vaaleanpunaisten pilvien yläpuolella	
Vanuatu, maaliskuu 2023	213
Miten uskaltautua illalliselle yksin, tutustua uusiin ihmisiin ja taklata yksinäisyyden tunteet?	228
8. Kauas on pitkä matka	
Turkmenistan, kesäkuu 2023	241
Kuinka toteuttaa matkaunelmia?	251
Loppusanat	261
Kiitos	263
Kaikki maailman maat	265

Johdanto

ISTUN PIENEN SAVIMAJAN lattialle levitetyllä värikkäällä villamatolla kelmeän hehkulampun valossa. Paikallinen nainen kietoo pääni ympärille tiukkaa turbaania, johon tarkoitettun sinisen kankaan olen ostanut aiemmin paikallisilta markkinoilta. Kun nainen näyttää minulle peukua merkiksi turbaanin valmistumisesta, kömmin ulos majan matalasta ovesta. Yön pimeys on jo kaapannut pientä kylää joka suunnasta ympäröivän Saharan aavikon syleilyynsä, eikä ilman lampun valoa näe eteensä ulkona, niin totaalista pimeys on. Etsin repustani laskettelulasit, jotka asettelen otsalleni turbaanin päälle. Vetäisen päälleni tuulihousut ja -takin, vaikka aavikon kuumuus ei ole vielä pimeyden myötä hävennyt. Varusteille tulisi kuitenkin tarvetta seuraavan yön koitoksessa.

Siirryn paikallisen fikserin, Eminon, ja muutaman muun matkailusen perässä kylän sivustalla kulkevan rautatien reunalle odottamaan junaa. Istahdamme alas ratakiskoille, joiden otsalampun valo paljastaa peittyneen osittain hiekan alle. Seuraamme liittyy pari kylän koiraa, ehkä eväiden jämien toivossa. Sivummalta erottuu muutaman paikallisen matkaseurueen taskulamppujen valot. Jollakin seurueesta näyttää olevan matkatavaroiden lisäksi mukana elävä vuohi ikeamaisessa kassissa. Junan olisi pitänyt saapua kylän lähistölle jo useita tunteja sitten. Tosin sille ei ole annettu mitään tarkkoja aikatauluja, pysäkeistä puhumattakaan. Juna nimittäin kuljettaa matkustajien sijaan jättimäisiä rautamalmilasteja Mauritaniassa Saharan autiomaan keskellä olevalta Zoueratin kaivosalueelta Atlantin rannikolle Nouadhiboun

satamakaupunkiin. Junassa saattaa olla parhaimmillaan yli 200 rautamalmilla lastattua vaunua ja kokonaispituutta sillä voi olla jopa 2,5 kilometriä, mikä tekee siitä maailman pisimmän yksittäisen junan. Koska Saharan aavikolla ei kameleiden lisäksi paljoa muita toimivia menopelejä ole, on junasta muodostunut mauritanialaisille ilmainen, ”hop on - hop off” -periaatteella toimiva kulkuneuvo. Perinteisten matkustajavaunujen sijaan matka taitetaan junassa rautamalmikasojen päällä.

Vihdoin yön pimeyden keskeltä alkaa erottua junan etuvalojen muodostamat utuiset valopisteet. Aavikkotuulen ylös nostattama hiekkapöly leijailee aavemaisesti niiden valokeilassa. Siirrymme pois kiskoilta, ja vedän laskettelulasit silmille ja kiristän huivin kasvojeni eteen tiukemmin. Sovimme vuorojärjestyksen vaunuun kiipeämiselle, jotta saamme yhteisvoimin sekä matkatavarat että matkustajat mahdollisimman nopeasti junan kyytiin. Juna nimittäin saattaa nytkähtää takaisin liikkeelle minä hetkenä hyvänsä, ja siinä vaiheessa kukaan ei halua huomata jääneensä roikkumaan vaunun ulkopuolelle kiikerrille tikkaille tai pahimmillaan seisoskelemaan yksin keskelle aavikkoa, kun muut huristavat junan kyydissä tiehensä.

Junan jarrut kirskuvat ikävästi, kunnes se pysähtyy paikoilleen. Valitsemme nopeasti junan takaosassa olevan vaunun, sillä niiden kyydissä on todennäköisemmin isojen rautamalmilohkareiden sijaan pehmeämpää hiekkamaista malmia, mikä tekee noin 15 tunnin matkustamisesta edes asteen verran miellyttävämpää. Junan tummanpuhuva metallireunainen avovaunu näyttää jättikokoiselta edessäni, kun lähdän kiipeämään ylös sen kapeita tikkaita. Hyppään nopeasti vaunun kyytiin, ja huomaan otsalampun valossa sen olevan lähes piri-pintaan täynnä mustaa rautamalmia. Lasti nousee kekomaisesti laidoilta keskelle päin. Kun saamme kaikki viisi matkustajaa kyytiin, alamme jokainen kaivaa itsellemme pientä kuoppaa rautamalmikasan päälle. Sovimme, että yksi vaunun takakulma varataan vessaksi.

Pian juna nytkähtää voimalla liikkeelle, ja metalliosat alkavat kolkkaa toisiaan vasten korviahuumaavasti. Kun juna saa vauhdista kiinni, alkaa rautamalmikasasta irrota ilmavirran mukana hienohiekkaita

pölyä. Siihen sekoittuu tuulen tuivertama aavikon hiekka. Kiristän huivia tiukemmalle suuni ja nenäni suojaksi. Välillä tuntuu, etten saa kunnolla henkeä, mutta en ole varma, johtuuko se liian kireälle virittämästäni huivista vai hengitysteihin tunkevasta pölystä. Ehkä molemmista. Laskettelulasien pinta on hetkessä sakean pölyn samentama. Sillä ei tosin ole väliä, sillä aavikon pilkkopimeässä yössä ei maise-masta muutenkaan erota mitään. Yritän kietoa isoa jätesäkkiä tiukemmin ympärilleni suojaksi ja löytää mukavamman makuuasennon malmikuopassani. Korvia vihloo, hiekka narskuu hampaiden välissä ja aavikolle laskeutunut yön kylmyys alkaa vavisuttaa kehoa. Väsymyksestä huolimatta en saa unta. Tunnen, kuinka junan nykivien liikkeiden mukana retkahdan aina ikävästi eteenpäin. Yritän pysytellä kaukana vaunun metallireunuksista, sillä en halua vahingossa kierähtää laidan yli aavikolle, enkä myöskään paiskautua reunaa vasten, jos nukahdan. Ehkä olisi pitänyt kaivaa syvempi kuoppa malmikasaan.

Tunti tunnilta junan jokainen liike ja äkkiarvaamaton nytkähdys tuntuu yhä kivuliaammalta, kun alla olevat rautamalmipalat painautuvat ikävästi krooppaani vasten ja asfaltilta tuntuvat hiekanmurut raastavat ihoa vaatteiden läpi. Lihakseni jännittyvät tämän tästä yrittäen välttää kipua, mikä saa koko kropan yhä väsyneempään selviytymistilaan. Junan pyörät raastavat hiekan peittämiä kiskoja ja kolisevat ja kitisevät kaiken aikaa. Metalliset jättikokoiset vaunut ryskyvät toisiaan vasten valtavalla pauhulla. Riipivä äänimaailma luo kakofonisen tunnelman, jollaista varmaan voitaisiin käyttää kidutuskeinona jossakin vankien kuulusteluleirillä. Unen rajamailta havahdun tämän tästä hereille ja haukon henkeä epätoivoisesti. Pöly ei kuitenkaan anna armoa, ja minulla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin yrittää rauhoittaa mieleni. Panikoimiseen täällä ei olisi varaa. Yritän keskittyä bongaamaan edes yhden aavikon yllä kimaltelevan tähden polyverhon läpi.

Junan kyydissä ollessa aika tuntuu matelevan eteenpäin. 15 tunnin matkasta on jäljellä vielä suurin osa, ja alan kyseenalaistaa omaa harkintakykyäni. Miksi ihmeessä olen seikkailun kaipuuni vuoksi laittanut itseni tällaiseen extreme-kokemukseen? Tämä on varmasti

älyttömintä, mitä olen koskaan tehnyt. Joku toinen makoilisi tyytyväisenä paratiisisaarella palmun alla eikä kyntäisi aavikon halki kaivosjunan kyydissä itseään kiduttaen.

Ennen aamuauringon nousua pakotan itseni ylös kuopastani ja kapuan rautamalmikasan huipun kautta vessakulmaan. Huudan muille vaunussa olijoille, että katset muualle, ennen kuin tajuan, että voin vain sammuttaa otsalamppuni valon eikä kukaan todennäköisesti näe yössä vilkkuvaa valkoista takapuoltani. Kaivan itselleni junan kulmaan pienen kuopan ja lopuksi peitän sen kuin kissa hiekkalaatikolla käydessään. Kun olen könyämässä takaisin paikoilleni, juna tekee äkkiarvaamattoman nytkähdyksen. Kiljaisen vaistomaisesti, sillä säikähdän, että kierähdän laidan yli autiomaan yön yksinäiseen pimeyteen. Pääsen kuitenkin palaamaan kuopalleni. Kuulen kuinka viereisessä kuopassa joku vaikeroi oloaan ja sanoo, ettei enää ikinä halua lähteä tekemään mitään vastaavaa.

Olo on epäuskoinen, kun lopulta yöllinen sysimusta verho alkaa rakoilla ja aamuauringon ensimmäiset säteet kajastavat taivaanrannasta. Nousen kohmeisena ylös kuopastani istuma-asentoon. Kroppaani kolottaa joka puolelta, aivan kuin olisin tehnyt usean tunnin vaativan urheilusuorituksen ja lisäksi joku olisi runnonut ihoni täyteen mustelmia. Pyyhin taas kerran malmikerroksen laskettelulasien linssien pinnasta ja vilkuilen ympärilleni. Sinertävää aamutaivasta vasten edessäni näkyy horisonttiin saakka jatkuva mustien junavaunujen jono, josta nousee ilmaan sakeita tummanpuhuvia pölypöyryteitä. On kuin seuraisin tuonelan saattueen mahtipontista marssia, jota vaunujen kalmainen kalke säestää. Mutta sitten aamuaurinko nousee hetkessä horisontin ylle ja kaappaa yön dramatiikan pehmeiden sävyjensä syleilyyn. Aavikon hiekka kimaltelee vaaleankeltaisen eri sävyissä ja sen peittävä tasanko levittäytyy silmäkantamattomiin aaltomaisina muodostelmina. Aavan maiseman rikkoo välillä esiin kohoavat hiekkadyynikumpareet ja -kummut sekä pienet kuivuneet pensaat. Jostakin dyynien takaa esiin kävelee parikymmenpäinen kamelilauma, kohta toinen.

Viritän muiden vaunussa matkaavien kanssa rautamalmikasan päälle muovimaton, ja laitamme kaikkien eväät esille yhteiseen kekkoon kuin olisimme hausalla picnic-retkellä. Aamiaiseksi on hiekan ja malmipölyn kyllästämiä Nutella-keksejä, sipsejä ja pähkinöitä. Kun kurottelen sipsipurkille, huomaan, että käsieni iho on sakean mustanharmaan pölyn peittämä. Se ei lähde irti käsidesillä, ei edes parin pesukerran jälkeen.

Loppumatkan istun malmikasan korkeimmalla kohdalla ja katselen haltioituneena karun kaunista aavikkomaisemaa. Vaikka yö on ollut rankka, nyt aamuauringon valossa aavikkoseikkailu alkaa tuntua sangen erityiseltä kokemukselta. Täällä sitä ollaan, keskellä ei mitään, mutta matkalla eteenpäin, kohti tuntematonta. Vapauden kihelmöivä fiilis kulkee läpi kroppani, ja tunnen taas olevani omimillani – seikkailemassa maailman erikoisimmissa paikoissa ja kokemassa kerran elämässä -hetkiä, joista en olisi vuosia sitten uskaltanut edes haaveilla.

En nimittäin ole aina ollut rohkea reissaaja. Päinvastoin. Lapsuudessa ja nuoruudessa en juurikaan matkustanut ulkomaille, lukuun ottamatta pieniä piipahduksia Ruotsissa ja Virossa vanhempieni kanssa. Yliopistoaikana päätin lähteä vaihto-opiskelemaan Yhdysvaltoihin. Siellä opiskelijakaveriini kanssa ympäri maata reissatessani huomasin nauttivani matkailusta aivan suunnattomasti, ja minussa heräsi kaipuu nähdä maailmaa. Vaihto-opiskelun jälkeen olisin halunnut matkustaa enemmänkin, mutta tein vain joitakin matkoja ystävien tai silloisen poikaystäväni kanssa. Kun erosimme, päätin pakottaa itseni elämäni ensimmäiselle soolomatkalle. Yksin matkustaminen pelotti aivan suunnattomasti, mutta kun huomasin selviytyväni, tuntui kuin koko maailma avautuisi minulle ihan uudella tavalla. Tuo ensimmäinen soolomatka olikin käänteentekevä elämässäni. Sen jälkeen uskaltauduin yksin maailmalle yhä uudelleen ja yhä erikoisempiin paikkoihin.

Kun jossakin vaiheessa laskin käymiäni maita, oli luku noin 40 maan paikkeilla. Silloin ajattelin, että olisipa upeaa, jos pääsisin elämäni

aikana vierailemaan peräti 100 maassa. Tuo lukema tuntui jo todella suurelta. Lopulta lähdin kauan unelmoimalleni maailmanympärimatkalle, minkä aikana sadan maan rajapyykki täyttyi kuin huomaamatta. Sen jälkeen aloin pohtia, voisinko elämäni aikana vierailla kaikissa maailman maissa – vieläpä yksin matkustavana naisena, sillä matkoilla ja mediassa vastaani tulleet maailmanmatkailijat olivat olleet pääsääntöisesti miehiä. Minua kuitenkin vei eteenpäin uteliaisuus nähdä maailmaa aina vain enemmän, mutta myös alati voimistuva seikkailun ja vapauden kaipuu. Kun koronapandemia iski, oli minulla käytynä jo 130 maata. Vuoden päivät kotona istuessani bucket-listalleni päätyi yhä uusia ja tuntemattomia kohteita. Samalla päätin, että sitten kun maailma avautuu, ei mikään pidättelisi minua. Matkustaisin kaikkiin maailman maihin.

Lopulta kesäkuussa 2023 pääsin matkustamaan viimeiseen 197 maan listallani olleeseen maahan. Samalla minusta tuli ensimmäinen suomalainen nainen, joka tämän on tehnyt. Tuolloin maailmassa oli ainoastaan noin 300 ihmistä, jotka olivat matkustaneet kaikkiin maihin, ja heistä vain alle 30 oli ollut naisia. Jopa avaruudessa oli käynyt enemmän porukkaa, yli 600 henkilöä.

Näihin vuosiin ja reissuihin on mahtunut lukuisia mieleenpainuvia kokemuksia ja kohtaamisia, joista varmasti riittäisi tuhansia tarinoita kerrottavaksi. Olen nimittäin mennyt maailmalla aina seikkailu edellä sen sijaan, että olisin vain käynyt poimimassa leiman passiini raja-asemalta. Osa kokemuksista on saattanut tuntua sillä hetkellä pätkähulluilta, kuten matkustaminen rautamalmijunalla aavikon halki, mutta jälkikäteen mikään reissu ei ole kaduttanut. Päinvastoin mitään en vaihtaisi pois. Olen äärettömän kiitollinen siitä, että olen päässyt näkemään ja kokemaan tätä maailmaa, sillä reissujeni kautta olen saanut elää lukuisia ikimuistoisia hetkiä ja saanut uusia ystäviä ympäri maailman. Jokaisen matkan myötä olen oppinut tästä ympäröivästä maailmasta hurjan paljon lisää ja kasvanut ihmisenä valtavasti. Yksi oleellisimmista opeistani matkoilta on ollut itseeni ja omaan maalaisjärkeen luottaminen. Yllättävää kyllä, myös luottamukseni muihin

ihmisiin ja heidän hyvyhteensä on matkojen myötä kasvanut sitä mukaa kuin omat ennakkokäsitykseni ovat murentuneet.

Vaikka suurimman osan matkoistani olen tehnyt yksin, ei matkoilani ole loppujen lopuksi koskaan sattunut mitään pahaa, minua ei esimerkiksi ole koskaan ryöstetty. Toki mukana on varmasti ollut hyvää tuuria ja suojelusenkeleitä, mutta varsinkin yksin matkustavana naisena olen aina halunnut panostaa reissujen etukäteissuunnitteluun. Jo pelkästään sillä olen saattanut säästyä monilta mutkilta ja ikäviltä tilanteilta. Ja mitä riskialttiimpi kohde, sen varmemmin olen etsinyt käsiini luotettavan paikallisen fikserin, joka tuntee kotimaansa kuin omat taskunsa ja pystyy huomioimaan erilaisia turvallisuusseikkoja. Esimerkiksi Somaliassa mukanani matkasi aseistettu turvallisuuspoliisi, Afganistanissa esitin paikallisen pariskunnan auton takapenkillä nukkuvaa tyttärtä välttääkseni talibanien tarkastuspisteelle joutumisen, ja Malissa Djennen mutamoskeijalla kävin vain parin tunnin visiitillä, sillä liian pitkä aika kyseisellä alueella olisi lisännyt merkittävästi kidnappauksen riskiä. Toki maailman erikoisimmissa ja vaarallisimmissa kohteissa reissatessani olen joutunut törmäämään myös veret seisauttaviin hetkiin – kuten vaikkapa droneiskuun lentokentällä Irakissa, huppupäisiin asemiehiin hotellin uima-altaalla Guineassa ja pohjoiskorealaiseen miespoliisiin rynnimässä perääni vessakoppiin maan raja-asemalla.

Tähän kirjaan olen valinnut muutamia matkatarinoita sieltä täältä ympäri maailman. Niiden mukana pääset nojatuoliseikkailulle keskelle erilaisia reissuhetkiä. Matkajuttujen rinnalle olen koonnut kirjaan vinkkejä erityisesti soolomatkoilijoita varten, mutta vinkeistä on varmasti hyötyä myös muille reissaajille. Tietenkään tämä kirja ei ole kaikenkattava opas, jonka lukemalla selviytyy hengissä tilanteesta kuin tilanteesta maailmalla, mutta uskon sen tarjoavan hyvät perustiedot sille, miten maailmaa voi kiertää helpommin, turvallisemmin ja tiedostavammin myös yksin. Samalla haluan lempeästi herätellä kaikkia reissaajia ja matkailusta haaveilevia avaamaan silmät tälle upealle maailmalle, ottamaan enemmän selvää eri paikoista sekä murentamaan

ennakkoluuloja niin itseään kuin eri maita kohtaan. Lopulta mikään tässä maailmassa ei ole niin mustavalkoista kuin kotisohvalla istuessa saattaa vaikuttaa.

Joten hyppää mukaan matkalle ja poimi talteen parhaimmat vinkkiä yksinmatkailuun – Tämä on menolippu kaikkialle!

1. Häämatkan sijaan mäematkalle

Thaimaa, helmikuu 2012

SEISON YKSIN HELSINKI-VANTAAN lähtevien lentojen aulassa rinkka selässäni. Yritän löytää isolta mustapohjaiselta näytöltä oman Thaimaan Phuketiin lähtevän lentoni tiedot, mutta silmiini väkisin kertyvät kyneleet sumentavat näkökenttäni. Räpyttelen silmiäni hetken, niiskutan nenääni niin vähin äänin kuin pystyn ja yritän saada sisältä puskevan pakokauhumaisten tunteen nieltä alas. Takaisin jonnekin niin syvälle sisälleni, että voisin hetken leikkiä olevani kuin muut matkalle lähtevät ihmiset täällä. Ympärillä näkyy onnellisen näköisiä paris-kuntia kulkemassa käsi kädessä kohti lähtöselvitystiskiä. Kaveriporukoiden nauruntyrskähdykset peittävät aulan muut äänet alleen. High five -läpsäisyntentelevät, halauksia jaetaan ja matkalaukkuja rullataan hymyssä suin eteenpäin. Mutkittlevien lähtöselvitysjonojen pituus ei näytä vaivaavan ketään. Tunnen oloni ulkopuoliseksi kaikkien iloisten lomalle lähtijöiden joukossa. Oma matkani on kaukana kauan odotetusta lomamatkasta. Käyttäisin mieluummin nimeä pakomatka, mutta pelkään, ettei mikään matka toisi helpotusta olooni. Vaikka matkustaisin maailman laidalle, en kuitenkaan pääsisi pakoon mielessäni myllertäviä ajatuksia ja sisälläni olevaa tunnemyrskyä. Varsinkaan, kun olen lähdössä reissuun yksin ensimmäistä kertaa.

Pääsen lopulta lähtöportille ja siirryn Finnairin ison Airbus-lentokoneen keskiosaan omalle paikalleni. Ennen kuin kone on edes lähtenyt liikkeelle, vajoan omiin ajatuksiini. Ne eivät kuitenkaan vie minua edessä oleviin seikkailuihin Thaimaan paratiisisaarille, vaan palauttavat minut takaisin parin kuukauden takaiseen hetkeen. Olin kuukauden päässä 27-vuotissyntymäpäivistäni, kun avomieheni ilmoitti haluavansa erota. Olimme tavanneet, kun olin 23-vuotias, ja yhdessäolon aikana olin valmistunut yliopistosta ja saanut ensimmäisen vakituisen työpaikan omalta alaltani. Olimme matkustelleet yhdessä, menneet kiihloihin, remontoineet omakotitaloa, ja häiden kutsukortit olivat viittä vaille lähdössä painoon. Miehen lapsitoiveisiin olin suhtautunut rennosti: mennään nyt ensin naimisiin ja katsotaan sitten. Olihan meillä aikaa. Olin elänyt tuohon hetkeen saakka sitä suomalaisten unelmaelämää, mitä kuvittelin aikuisuuden tuovan tullessaan. En tainnut olla edes ehtinyt miettiä, millaisen elämän haluan itselleni rakentaa, saati sitten mistä oikeasti unelmoin, vaan olin mennyt eteenpäin kuin laput silmillä uskoen siihen, että näin elämä vain tapahtuu ja sen kuuluukin mennä.

Erouutinen tuntui siltä kuin näkymätön pommi olisi pudotettu nis-kaani. Hetkessä se tuhosi kaiken altaan, eikä sen osumispaikan ympäristöstä löytynyt enää mitään tunnistettavaa. Vain harmaata kaaosta, riekaleita eletystä elämästä. Koko elämäni, tai se, mitä olin kuvitellut elämäni olevan, muuttui yhdessä sekunnissa perustavanlaatuisesti. Tuntui kuin minut olisi murskattu pieniksi palasiksi ja sitten vielä ajettu yli puskutraktorilla. Mitään entisestä ei saanut jäädä jäljelle. Kaiken oli muututtava, halusin tai en. Jostakin sieltä sirpaleiden keskeltä minun oli löydettävä itseni uudelleen ja alettava rakentaa itselleni uudenlaista elämää pala palalta paikoilleen.

Pahimman shokkitilan laannuttua läheiseni kannustivat minua lempeästi tekemään asioita, jotka tuovat elämääni eniten iloa. Huomasin ajattelevani yhä enemmän matkailua. Maailman näkeminen oli ollut minulle yksi niistä asioista, joista olin ennen eroa intoillut. Olin haaveillut pääseväni joskus matkustamaan paikkoihin, joista olin kuullut ensimmäistä kertaa David Attenborough'n juontamista luonto-

dokumenteista. Oli sumuisten vuorten gorilloja syvällä Afrikan sydämessä, majesteetillisia bengalintiikereitä Intian sisäosissa, hassunnäköisiä jättiläissaukkoja Brasilian suistoissa, tuhatpäisiä seepralaumoja Itä-Afrikan savanneilla ja valtavia pingviiniyhdykskuntia Etelämantereen valkoisessa erämaassa. Olin myös jännityksellä seurannut Madventuresin miesten seikkailudokumentteja maailmalta. Niistä mieleeni oli piirtynyt lukuisia erikoisia paikkoja, kuten Papua-Uuden-Guinean eristäytyneet sademetsät, Tongan valkoiset hiekkarannat ja Tiibetin mahtipontiset temppeleirakennukset. Ennen kaikkea taisin kuitenkin salaa ihaila heidän rohkeuttaan seikkailla maailmalla. Helppohan heidän oli matkustaa, kahden karskin miehen yhdessä, huomasi miettiäni ehkä aavistuksen katkerana. Enhän minä mitenkään pystyisi näisensä matkustamaan noihin paikkoihin. Varsinkaan yksin.

Kotisohvalla istuskellessani harmittelin, että matkahaaveet tuntuivat lipuvan ulottumattomiin vain siitä syystä, ettei reissukaveria ollut rinnalla. Yhtenä iltana kuitenkin sisuunnuin. En voisi viettää loppuelämäni näin, odottaen, että joku toinen ihminen mahdollistaisi minulle reissuun pääsyn. Sen enempää miettimättä nappasin äkkilähtölennot Thaimaahan. Jotain hyötyä yksinolosta oli – yksittäisiä hajapaikkoja eri kohteisiin myytiin tuntuvilla alennuksilla.

Erokaaoksen keskellä matkasuunnittelu antoi sopivasti muuta ajateltavaa. Uppouduin siihen intohimoisesti, sillä noina hetkinä pääsin pakenemaan arjen ahdistavuutta jonnekin tulevaan. Minulla oli sentään jotakin, mitä odottaa. Mieleni täyttyi Thaimaan sykkivistä suurkaupungeista, koristeellisista temppeleistä, trooppisista puutarhoista, valkoisten hiekkarantojen paratiisisaarista, turkoosissa meressä eteenpäin puksuttavista värikkäistä pitkähäntäveneistä ja pastellinpunaisista auringonlaskuista. Sekä tietenkin joka kulman takana odottavista seikkailuista. Lopulta matkasuunnitelmakseni hahmottui omatoiminen kiertomatka Andamaanienmeren pienillä saarilla. Olin innoissani. Ajattelin, että saarihyppely olisi loistava tapa taklata edes hetkelisesti eroon liittyvät ajatukset ja vääjäämättä pintaan puskevat yksinäisyyden tunteet, kun samassa paikassa ei tarvitsisi viipyä liian kauaa

ja paikanvaihdos toisi takuulla aina uutta koettavaa eteen. Yllättäen huomaisin myös intoilevani siitä, kuinka yksin matkalla ollessa voisin rakentaa matkapäivistäni juuri sellaiset kuin haluaisin. Minun ei tarvitsisi ottaa kenenkään muun toiveita huomioon. Olisin vapaa tekemään mitä vain. Olisi vain minä ja maailma – tai tässä tapauksessa Thaimaa. Se oli hetkellisesti jopa huumaava tunne, kun kuvittelin itseni suureksi sooloseikkailijaksi lipumassa pitkähäntäveneen kyydissä Thaimaan trooppisten karstikivestä muodostuneiden saarien välissä kuin Leonardo Dicaprio *The Beach* -elokuvassa konsanaan.

Havahdun ajatuksistani siihen, kun koneen käytävää pitkin kävelee kiireisesti kaksi lentoemäntää käsiraudat mukanaan. Hetken päästä he nappaavat takana istuvan mölyävän miehen käsirautoilla kiinni lentokoneen istuimeen. Nähtävästi jonkun liiankin iloisesti alkanut lomatmatka päättyy ennen kuin se kunnolla edes alkoikaan. Ryhdistäydyn penkissäni ja katson kelloa. Lentoaikaa on enää vain hieman jäljellä, joten alkaisimme kohta laskeutua. Jännityksen tunne alkaa kipristellä vatsanpohjassani ja kämmenet hikoavat. Mitä oikein olen tekemässä? Miksi ihmeessä olin varannut hetken mielijohteesta matkan maailman toiselle puolelle? Enhän ole mikään rohkea seikkailija edes arkielämässä, joten miksi kuvittelin voivani muuttua sellaiseksi vain lähtemällä ensimmäiselle soolomatkalle? Maailmanvalloittajan fiiliksen tilalle hiipii ahdistus ja huoli siitä, miten selviytyisin yksin kaikesta vastaan tulevasta.

Miten selviäisin lentokentältä satamaan tai löytäisin sieltä oikean veneen, jonka kyytiin hypätä? Mitä jos eksyn? Tai entä jos joku huijaa minut väärään paikkaan? Entä jos matkatavarani häviävät tai vielä pahempaa – minut ryöstetään? Mitä jos ensimmäinen majapaikka on ihan kamala ränsistynyt loukku ja siellä vilisee trooppisia ötököitä? Tai se sijaitsee niin epämääräisellä alueella, etten uskalla liikkua sieltä minnekään? Entä jos tunnen itseni joka paikassa ulkopuoliseksi hylkiöksi, kun olen yksin? Ehkä ihmiset nauravat minulle, kuinka säälittävä olen, kun en ole saanut ketään mukaan matkalleni? Entä mitä teen, jos sairastun, kuka minusta silloin huolehtii? Kun lentokoneen renkaat kop-

sahtavat kiitoradan pintaan, toivon pelonsekaisesti, että voisin vain perua koko matkan ja palata seuraavalla lennolla takaisin Suomeen.

Phuketin kansainvälisellä lentokentällä kävelen jännittyneenä rinkka selässäni saapuvien lentojen aulaan. Vaikuttaa siltä, että kaikki muut matkustajat ympärilläni tietävät, mihin ovat menossa, kun itse vain pyörin hämmentyneenä paikoillani. Puristan rinkkan viilekkeistä tiukasti molemmin käsin kiinni peläten, että kohta joku aivan varmasti yrittää ryöstää sen selästäni. Haen katseellani taksikuskiensa ja muiden matkailijoita vastassa olevien ihmisten joukosta kylttiä, jossa olisi nimeni. En löydä sitä ja melkein hätäännyn. Sitten yksi vanhempi paikallinen mies väläyttää minulle harvat hampaansa paljastavan hymyn ja kohottaa esiin valkoisen A4-kokoisen paperilapun, johon on haalealla tussilla raapustettu nimeeni viittaavat kirjaimet ”Ann Rai”. Ehkä tussin väri ei ollut riittänyt koko nimen kirjoittamiseen. Nyökään miehelle helpottuneena.

Ulkona on vielä aamuyöstä pimeää. Kuski nostaa rinkkani pari kolhua puskuriinsa saaneen auton peräkonttiin ja livahdan auton takapenkille. ”Rassada Pier, please”, sanon kuskille ja ojennan hänelle paperilapulle printatun osoitteen. Hän vastaa jotakin thain kielellä ja lähdemme liikkeelle. Auton ikkunasta ei juurikaan näe muuta kuin palan kadunvartta. Silmäni painuvat väkisin kiinni ja torkahtelen tämän tästä, mutta joka kerta, kun olen vaipumassa uneen, havahdun takaisin hereille pääni retkahtaessa ikävästi auton liikkeiden mukana. Auto kaartaa sataman parkkipaikalle juuri kun aamuaurinko alkaa kajastaa tumman maiseman takaa. Astun ilmastoidusta autosta ulos ja vastassa on lämpimän kostea trooppinen ilma. Parkkipaikkaa reunustavien puiden luota kantautuu uuteen päivään heräävien lintujen eksoottiset äänet, joita säestää sirkkojen ja kaskaiden tasainen sirtyys. Jostakin tuulahtaa suolaisen meriveden levämäinen tuoksu.

Taksikuski auttaa minua nostamaan rinkkan selkääni, ja hieman empien lähden kävelemään kohti satamarakennusta. Vaikuttaa siltä, että koko satama on vielä kiinni. Olenkohan edes oikeassa paikassa? Paniikki nousee pintaan, kun huomaa kuskin kaasuttavan parkki-

paikalta. Mitä ihmettä teen täällä pimeällä parkkipaikalla yksin? Ei kai tämä ollut nyt jokin huijaus, joista olin lukenut karmivia tarinoita ennen matkaa? Hetken tekee mieli soittaa paniikkipuhelua ystävälle, mutta puhelimesta ei tietenkään ole kuuluvuutta.

Mieleni rauhoittuu hieman, kun huomaan satamarakennuksen katolla lukevan Rassada Harbour. Olen ainakin oikeassa paikassa. Kävelen varovaisesti sisään hämärään satamarakennukseen samalla kun yritän katseellani paikallistaa ympäristöstä edes jotain elonmerkkejä. Ei ketään missään. Kaikki myyntikojut ja infopisteet näyttävät olevan kiinni. Osa paikan mainostauluista, esitteistä ja kylteistä näyttää sentään olevan vieraiden thairjoitusmerkkien rinnalla selkeästi myös englanniksi. Lippupiste avautuisi kuitenkin vasta parin tunnin päästä. Huomaan rakennuksen seinustalla pari nojatuolia ja suuntaan istumaan yhdelle niistä. Ehkä voisin aikani kuluksi yrittää nukkua hetken, sillä yölennolla unet jäivät vähäisiksi ja aikaero Suomeen alkaa painaa. Kun käperryn nojatuolin nurkkaan puristaen reppua sylissäni, kaiken väsymyksen keskellä itsestäni tihkuva itku yrittää puskea pintaan. Epävarmuus kalvaa sisälläni. Miksi ihmeessä olen lähtenyt tälle matkalle yksin? Tämä on aivan kamalaa. Jo ensimmäisten tuntien aikana olen tuntenut olevani ihan hukassa, enkä edes halua ajatella, mitä kaikkia ahdistavia tilanteita edessä vielä olisi tällä matkalla. Kaikki tuntuu niin erilaiselta ja uudelta, kun vierellä ei ole toista ihmistä turvana. Voisinpa vain palata takaisin Suomeen ja unohtaa typerät matkahaaveeni. Ei minusta ole soolomatkailejaksi.

Havahdun unestani siihen, kun siivooja työntää kitisevää kääryään ohitseni. Hän hymyilee minulle. Aamuaurinko on jo nousnut, ja sen pehmeä valo tulvii satamarakennuksen ikkunoista sisään. Vieressäni olevassa myyntikojussa sytytellään valoja ja vieno kahvintuoksu leijailee luokseni. Pääovista astelee sisään pari matkailijaa löysissä elefanttihousuissaan. Nolo hymy nousee kasvoilleni, kun mietin omaa hätääntynyttä oloani aamuyön tunteina tänne tullessani. Kaikki se jännitys tuntuu nyt turhalta.

Aamukahdeksalta satamarakennus on täyttynyt matkailijoista, ja virkailija alkaa viittoja ihmisiä Phi Phin saarelle lähtevän lautan suuntaan. Kurinalaisen jonon sijaan ihmismassa valuu sekalaisena joukkona verkkaisesti laiturille. Kenelläkään ei vaikuta olevan kiire, vaikka hikipisarat kimmeltelevät monen kasvoilla trooppisen aamuauringon säteiden alla. Nousen lautalle, ojennan rinkkani tavarasäilöön ja suuntaan lautan kannen etuosaan muutaman muun matkailijan perässä. He istahtavat lautan kannen reunalle nojaten ylävartalollaan kaiteeseen ja roikottaen jalkojaan kannen reunan yli kohti alla kimmeltelevää turkoosia merta. Katson heistä mallia ja otan saman matkustusasennon.

Kun lähdemme liikkeelle ja ensimmäiset vesipisarat pärskähtävät päälleni lautan keulan puskiessa määrätietoisesti vasten aaltoja, huomaan hymyileväni muiden keulapaikalla istuvien tavoin. Vilkutan vastaan tulevan veneen matkustajille, ja katselen ympärille levittäytyvää turkoosia meripatjaa, joka näyttää jatkuvan silmänkantamattomiin. Hetkellisesti oloni on jotenkin epätodellinen, ja tuntuu siltä kuin olisin keskellä unta. Pelkään joutuvani kohta heräämään ja havahtumaan siihen, että todellisuudessa olenkin harmaassa Suomessa Thaimaan tropiikkiin sijaan. Lämmin tuulenvire nostaa hiukseni villiin pyöriytyseen, ja ne kutittelevat kasvojani kuin muistuttaen, että tämä hetki on täyttä totta. Lautan moottorin tasaisen jylinän yli kantautuu reggae-musiikin keinuvat rytmit. ”*Buffalo Soldier, dreadlock Rasta. There was a Buffalo Soldier...*” Tekee mieli keinuttaa kroppaa rytmin tahdissa puolelta toiselle, mutta en kehtaa.

Havahdun, kun päälleni ryöpsähtää kunnan saavillinen merivettä. Alkujärkytyksen jälkeen pyyhkiessäni suolavettä kasvoiltani huomaan hihittäväni ääneen, kunnes tukahdutettu nauru kumpuaa kunnolla esiin. Pidän kaiteesta kaksin käsin kiinni, nojaan taaksepäin ja kohotan kasvoni kohti taivasta. Hihkun innosta, ja nauru vain voimistuu. Se tuntuu jotenkin erilaiselta, aivan kuin sisältäni olisi löytynyt jokin kauan kadoksissa ollut varasto, jonne kaikki positiivinen energia ja iloiset tunteet ovat olleet pakattuna. Ja nyt yhtäkkiä ne alkavat pirskahtella esiin. Tunnen jollakin erikoisella tavalla olevani taas

elossa, sellaista lapsellista riemua siitä, että olen juuri nyt täällä, tässä hetkessä, sooloseikkailulla Thaimaan saarilla.

Parin tunnin lauttamatka on kuitenkin liian nopeasti ohi: voisin olla tässä kevyeltä tuntuvassa välitilassa vielä hetken kauemmin. Haluan vain nauttia tästä mutkattomasta matkallaolon tunteesta, siitä kun olen menossa eteenpäin, matkalla jonnekin, mutta en kuitenkaan ole vielä perillä. En tiedä mitä perillä odottaa, enkä toisaalta halukaan tietää. Haluan tämän vapautuneen fiiliksen pysyvän sisälläni edes hetken kauemmin.

Koh Phi Phillä vastassa on idyllisen paratiisisaaren maisemien sijaan betoninen pitkä laituri ja sen päässä yksinkertainen satamarakennus, joka pursuilee turisteja. Taustalta sentään erottuu palmujen lehvästöä, ja rannan hiekka näyttää olevan valkoistakin valkoisempaa. Hiki valuu kasvoiltani kaulaani ja rintakehääni pitkin, kun pusken rinkka selässä turistimeressä vastavirtaan ulos satamarakennuksesta ja jatkan pientä katua pitkin majapaikkani suuntaan. Vähän väliä vastailen ”ei kiitos” päiväretkiä myyville katukauppiaille. Pian erotan katukuvasta varaamani majapaikan nimellä varustetun puisen kyltin ja kaarran päärakennuksen katoksen alta löytyvän puisen tiskin eteen. Hymyilevä työntekijä ojentaa minulle lasillisen kylmää hedelmäjuomaa, se maistuu makealta tuoreelta mangolta. Kirjoitan yhteystietojani sisäänkirjautumislappuun, kun virkailija kysyy minulta: ”Just you alone?” Kyllä, vain minä. Hetkellisesti tuntuu siltä, että hän katsoisi minua jotenkin säälivästi. Samalla huomaa aulassa olevan puun, jonka oksat on koristeltu pinkinpunaisin sydämin ja kukin. Sen takana oleva kirkkaanpunainen jättikokoinen koristenauha julistaa: ”Happy Valentine’s Day!” Tajuan, että olen valinnut sattumalta soolomatkalutaipaleeni ensimmäiseksi päiväksi ystävänpäivän – päivän, jota maailmalla juhlitaan romanttisin rakkaudentunnustuksin.

Vetäydyn nopeasti huoneeseeni ja voipuneena kaikesta matkustamisesta päätän ottaa päiväunet. Kun herään, en ensin muista, missä olen, niin sikeästi olen nukkunut. Kun paikallistan itseni Phi Phin pienelle saarelle hotellihuoneeseen ja muistan olevani soolomatalla ystävän-

päivänä, läikähtää vatsanpohjassani ikävästi. Kurkistan verhojen raosta ulos. Aurinko on alkanut jo hiljalleen laskea palmupuiden varjojen pienenevästä kontrastista päätellen. Uima-altaan reunoilla istuskelee rennon näköisiä matkailijoita kookospähkinäjuomat ja koristeelliset drinkit käsissään. Kukaan ei näytä olevan yksin. Vedän verhot takaisin kiinni. Mitä ihmettä oikein teen täällä yksin kaikkien noiden ilakoivien ihmisten keskellä. Otan tyhjentyneestä vesipullostani viimeisen huikan toivoen, että mukana olisi isompi pullo, jotta minun ei tarvitsisi poistua huoneesta illan aikana ollenkaan, saati sitten puhua kenellekään. Voisinpa vain piilotella huoneessani koko loppuloman. Kurkkua kuristaa ikävästi, kun yritän nieleskellä yksinäisyyden ja turhautumisen tunteesta kumpuavaa itkua.

Parin tunnin päästä janon tunne yltyy ja tyhjä vatsa muistuttaa ole-massaolostaan. Lopulta minun täytyy pakottaa itseni ulos huoneesta. Laahustan majapaikan vastaanottoon, ja innokas työntekijä lähtee ohjaamaan minua paikan rantaravintolaan. Ravintolakatoksen aulassa kavahdan. Edessäni olevan avonaisen ravintolasalin takana juuri laskenut aurinko värjää horisonttia himmeän vaaleanpunaisen sävyillä ja merimaisema näyttää uskomattoman kauniilta, kuin jonkin romanttisen sadun kulis-seilta. Ravintolan pöydissä on valkoiset pöytäliinat, punaisia kynttilöitä ja kauniita kukka-asetelmia. Katoksen ympärillä kiertäviä valoköynnöksiä sytytellään päälle, ja ne luovat paikkaan hetkessä vieläkin romanttisemman tunnelman. Pariskunnat pussailevat, ystävänpäivän ilta on selvästi alkamassa. Luokseni tulee työntekijä, joka ilmeikkäin kasvoin toteaa: ”Miss, table for one? Are you alone? Ooh, alone?! So sorry!” Soperran hänelle nopeasti, että tulin toisiini ajatuksiin, ja lähes juoksen ravinto-lasta ulos. En mitenkään voisi mennä istumaan ravintolapöytäni illalli-selle yksin kaikkien noiden rakastuneiden pariskuntien keskelle. Lähden kävelemään rantakatua pitkin päämäärättömästi eteenpäin, sillä haluan vain mahdollisimman kauas tästä ravintolasta. Mutta vastaan tulevat ravintolat näyttävät kaikki lähes identtisiltä tummanpunaisine sydän-koristeineen ja kynttiläasetelmineen. Lopulta en enää edes tiedä, mitä oikein etsin. Ehkä käyn vain hakemassa jostakin kioskista ison vesipullon,

suklaapatukan ja sipsejä iltapalaksi ja piiloudun takaisin huoneeseeni.

Jossakin vaiheessa vastaan tulee muista poikkeavan näköinen ravintola. Se hädin tuskin edes näyttää ravintolalta. Rantahiekalle on aseteltu ehkä noin kymmenen muovipöytää ja niiden ympärille parhaat päivänsä jo nähneitä eri värisiä muovituoleja. Muutamassa pöydässä istuu lähinnä kavereilta näyttäviä reissaajia, ja yhdessä pöydässä joku ryystää olutta isosta tuopista yksin. Poissa ovat romanttiset kynttilät, tilalla on ravintolarakennuksen kelmeä loisteputkivalo. Huokaisten otan rantasandaalit pois jalasta ja astun rantahiekalle. Pienikokoinen nais-tarjoilija ohjaa minut yhteen vapaaseen pöytään ja hymyilee minulle kannustavan oloisena. ”Tervetuloa, kiva että tulit ravintolaamme. Saisiko sinulle olla vaikka olut samalla kun katsot ruokalistaa?” Nyök-kään hänelle kiitollisena ja vilkaisen lyhyen käsin kirjoitetun päivän menun läpi. Voin jo lähes tuntea green curry -annoksen tulisen pehmeän maun suussani.

Otan paremman asennon muovituolissa ja kaadan Singha-olutta lasiin. Sen pinta vaahtoa samalla tavalla kuin pöytäni juurelle tasaisesti pyyhkiytyvien pienten aaltojen päät. Aaltojen tasainen ääni yhdistettynä trooppisten kaskaiden kueroon on jotenkin rauhoittava. Jostakin taustalta kuuluu säksättävien pitkähäntäveneidän vaimeneva ääni, jonka lopulta peittää alleen viereisen rantaravintolan kaiuttimista kantautuva uusi hittibiisi. Katselen tummuvaa merta, sen yläpuolella välkehtivää tähtitaivasta. Henkäisen syvään ja tunnen rentoutuvani.

Samalla kun eteeni kannetaan höyryävä riisiannos, huomaan toisen yksin liikkeellä olevan, ehkä noin kolmekymppisen naisen istahtavan viereiseen pöytään ja vilkuilevan ympärilleen. Kun katsemme kohtaavat, hymyilemme toisillemme. Nainen viittilöi suuntaani selvästi jotain kysyen, kunnes tulee pöytäni viereen. ”Moikka, mä olen Kelly. Oletko säkin yksin matkalla? Olisiko ok, jos istun tähän sun seuraan?” ”Tot-takai, istu vain siihen! Olen joo yksin reissussa, tämä on itse asiassa ensimmäinen matkapäiväni, ja voin tunnustaa, että kyseessä on myös ensimmäinen soolomatmani”, huomaan kertovani naiselle. Kelly istah-taa hymyillen alas ja tilaa tarjoilijalta massaman curryn kasvisversion ja

ison oluen ennen kuin alkaa kertoa ensimmäisestä soolomatkastaan ja elämästään. Puoli vuotta sitten hän lähti Yhdysvalloista määrittelemättömän mittaiselle maailmanympärimatkalle, ja pari viikkoa sitten hän oli saapunut Koh Phi Phille. Hänen tarinansa alkuosa kuulostaa aivan samalta kuin minun. Pieleen mennyt parisuhde, kolmeakymppiä lähes tyvän naisen elämänpainet, oman jutun löytämisestä haaveilu. Mutta hän oli elämässään useamman askeleen pidemmällä kuin minä. Hänestä oli kuoriutunut seikkailija, elämästä nauttiva naismatkailija, jonka reissutarinoita värittivät joogaretriittien ja surffirantojen ruskettuneet miehet. Silti hän oli vailla mitään tai ketään, selvästi tyytyväinen senhetkiseen elämäänsä pursuten elämäniloa ja nautintoa, jotain sellaista seesteistä hyvää oloa, joka välittyy hänestä hänen ympärilleen.

Ennen kuin huomaankaan, avaudun hänelle omasta kipeästä eros-tani ja taustoistani, siitä, miksi olen lähtenyt tälle ensimmäiselle soolomatkalleni. Tunnustan hänelle, miten yksinäiseltä ja hukassa olevalta minusta on tuntunut matkan ensimmäisenä päivänä. Hän kuuntelee, nyökkäilee, antaa minun päästää kaikki ajatukset itsestäni ulos, ennen kuin kannustavasti hymyillen toteaa: ”Hyvä, että päätit lähteä ja olet täällä nyt – sinun elämäsi alkaa pian uudelleen, nopeammin kuin huomaatkaan.” Ja kuin tosielämän esimerkkinä tästä pöytämme viereen tulee kuin tyhjästä yksinäinen miesmatkailija, joka kertoo olevansa Mike. Kellyn ja Miken katseet lukittuvat toisiinsa kiinteästi, kun he alkavat jutella, ja pian mies istahtaa samaan pöytään kanssamme. Kysyn hämmentyneenä, tuntevatko he toisensa, sen verran samasta puusta veistetyiltä he vaikuttavat. Eivät kuulemma. Mutta jokin kohtalo heidät nyt selvästi johdatti Phi Phille ja tähän rantaravintolaan, tämän muovipöydän ääreen. Kun katselen heidän intensiivistä keskusteluun, huomaan toivovani, että voisin joskus olla samassa pisteessä kuin Kelly. Yhtä avoin ja vilpitön uusille kohtaamisille, ilman taakkaa menneestä tai huolta huomisesta. Kuinka upeaa olisikaan osata hypätä täysillä mukaan käsillä oleviin hetkiin ja vain nauttia käynnissä olevasta matkasta. Elää sillä asenteella, että se, mikä minulle on elämässä tarkoitettu, tapahtuu.

Kun toinen tuoppiini alkaa olla tyhjä, nousen tuolistani ylös ja huikkaan, että minun on aika lähteä takaisin majapaikkaani. Pitkä päivä painaa. Kelly ja Mike yrittävät houkutella minua vielä jäämään ja lähtemään myöhemmin heidän mukaansa baarikierrokselle. Minusta kuitenkin tuntuu siltä, että oma sosiaalinen saldoni on täynnä ensimmäiseltä matkapäivältä. Huomaan kaipaavani oman huoneen rauhaa tietäen, että heidän iltansa tulee jatkumaan vielä pitkään, mahdollisesti aamuun saakka. Kun kävelen pimeää pikkukujaa takaisin majapaikkaani läheisten baarien neonvalojen välkkyessä, minun tekee mieli taputtaa itseäni olalle kiitoksena. Onneksi uskaltauduin poistumaan huoneestani ja lähtemään illalliselle yksin. Muuten en olisi kohdannut Kellyä, kuullut hänen tarinaansa ja saanut itselleni uutta intoa ja rohkeutta jatkaa soolomatkaani.

Parissa päivässä alan päästä paremmin kiinni yksinmatkailun jutun juoneen. Seikkailen päivät pitkähäntäveneidä kyydissä kiertäen Phi Phin pienillä karstikivikallioiden kehystämällä saarilla ja poiketen niiden valkoiiekkaisilla rannoilla paistattelemassa päivää. Lähden mukaan snorklausretkille saarten turkooseihin lahdenpoukamiin, joihin auringonlaskun aikaan kerääntyy kymmenittäin pieniä veneitä tiiviiseen ringiin. Letkeä musiikki pauhaa ja matkustajat kanniskelevat veneiden kansilla pieniä neonvärisiä ämpäreitä, jotka kaadetaan täyteen juotavaa. Takaisin pääsaarelle palataan pimeän tultua, jolloin suuntaan jo tutuksi tulleeseen ensimmäisen illan rantaravintolaan ja sen jälkeen ihmettelemään rannan tulishow'ta tai saaren pienten pääkatujen vilinää.

Viimeisenä iltana kiipeän näköalapaikalle katselemaan saaren ylle avautuvia maisemia. Panoraamanäkymän keskeltä erottuu saaren kapea palmupuiden peittämä kannas, jonka valkoisia hiekkarantoja reunustaa molemmin puolin syvän turkoosin värinen merivesi. Taustalla suoraan merestä pystysuoraan ylöspäin kohoavat karstikivikallioiden eriskummalliset ryppäät ja näköalapaikan etualan ovat vallanneet erilaiset trooppiset kasvit ja värikkäät kukat. Maisemaa ihastellessani minusta tuntuu siltä, että olisin ollut tällä saarella pidempään kuin muutaman

hassun päivän. Aivan kuin siitä olisi pieni ikuisuus, kun lähdin kylmän harmaasta Suomesta. Elämä siellä on alkanut hämärtyä mielestäni, astunut ajatuksissani jonnekin taka-alalle. Thaimaa on täyttänyt mieleni uudennlaisilla kokemuksilla, väreillä ja lämmöllä.

Phi Philtä jatkan matkaa Andamaanienmerellä Thaimaan eteläisimmälle saarelle, Koh Lipelle, jonka liepeillä lautta pysähtyy avomerelle. Laiturin puutteen vuoksi matkustajat ohjataan lautalta pitkähäntäveneeseen kyytiin, joka kovaäänisesti säksättäen köröttelee kohti rantaa. Rannan tuntumassa hyppään veneestä avojaloin rantaveteen. Merivesi tuntuu kuin lämpimältä linnunmaidolta siinä kahlatessani, enkä voi olla hymyilemättä edessä näkyvän rannan kauneudelle. Valkoisen hiekkarannan peittämää poukamaa reunustavat vehreät trooppiset puut, ja niiden takaa erottuu sieltä täältä pieniä perinteiseen thaimaalaiseen tyyliin bambuista ja puusta rakennettuja mökkejä. Pitkällä rannalla on lisäksi vain muutama yksittäinen kulkija. Suurin osa näyttää nuokuvan mökkien terrassien ja puiden oksien tuomien varjopaikkojen alla.

Kävelen rantaviivaa eteenpäin, kunnes rantapoukaman päästä tunnistan varaamani majapaikan bungalowien kaislakattoiset katot. Kun lasken rinkkani alas vastaanottorakennuksen lattiana toimivalle rantahietikolle, tekee mieli nipistää itseäni, että olen todella täällä. Vaikuttaa siltä kuin olisin astunut aivan uuteen maailmaan. Sellaiseen matkailijoiden salaiseen piilopaikkaan, josta olin vain nähnyt palasia seikkailumatkailijoiden tv-ohjelmista. Puiden varjoon ja bungalowien terasseille on viritetty värikkäitä riippumattoja, ja bambukatoksen alla olevaan ravintolaan on tuolien tilalle laitettu matalien pöytien ympärille rentoon asentoon houkuttelevia istuintyynyjä. Pienikokoinen paikallinen mies kantaa ravintolan tiskille kasan kookospähkinöitä ja alkaa kovertaa niistä tottuneesti juomakelpoisia annoksia isolla viidakkoveitsellään. Tuoreiden kookoksien houkuttamana läheisistä riippumatoista nousee päiväuniltaan ylös pöllämystyneen näköinen pariskunta samanlaisissa rastahiuksissaan. Taaempana kaksi rantaseireeniltä näyttävää naista istuu lootusasennossa meditoimassa. Tällä pienen saaren paratiisirannalla sijaitsevassa rustiikkisessa